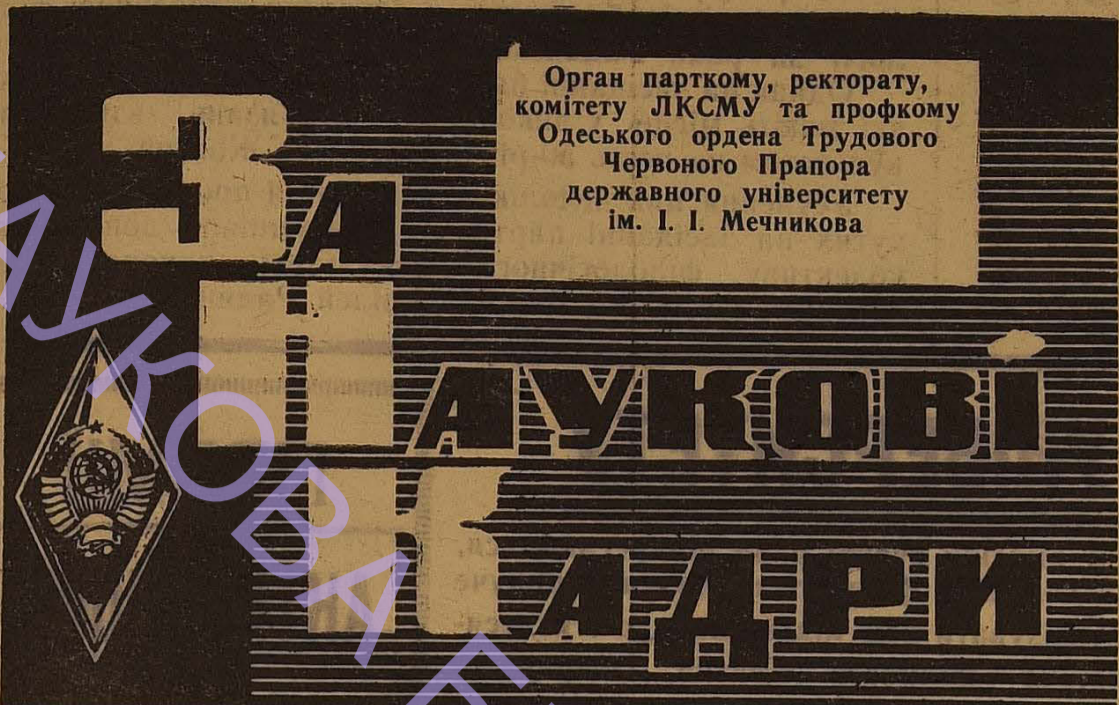

НА НАШІЙ ОРБІТІ — СЕСІЯ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ
XXXIII

№ 19 (896)

7 ЧЕРВНЯ

1967 р.

Ціна 2 коп

СКЛАДЕМО ЇЇ УСПІШНО,
ГІДНО ЗУСТРІНЕМО
СЛАВНИЙ ЮВІЛЕЙ
РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ!

ДОБРИЙ СТАРТ

СЕСІЯ повновладно вступила в свої права. Завершуються заліки на всіх курсах. Особливо успішно проходять вони в групах, які включились у змагання на честь 50-річчя Радянської влади (3 групи I російського й I українського, 3 група III російського, I групи, II і III українського, 2 група IV українського, 3 група II російського тощо).

Звичайна річ, легше тим, хто сумлінно і систематично працював, хто умів зосереджуватися під час трудових буднів і поволеньки зі смаком читати програмову літературу. Це — Мохненко, Гайденко, Сокиркіна, Барда, Вітмановська, Мікільчак, Пахолівська, Гліжинська, Павленко, Сідакова, Сударевська, Крикунова, Іваницька, Малашевич, Дворецька, Сушинський, Маленко, Стонога, Суханова, Протасевич, Маркушевська, Барладяну, Рісюкова, Носкова, Мефодовський, Сухо-

вецький, Бакланов, Гайдаш, Дедкова, Стрובה, Бенківська, Дзєндзелівський, Орехова.

Дуже приємне враження залишилося у доцента Б. Шайкевича від відповідей з зарубіжної літератури студентів Волочанської, Кравченко, Гриценко та інших.

Добрий старт взяли і дипло-

манти — випускники ювілейного року. До речі, в перший же день, 2 червня, в дуже урочистій святковій обстановці першою на «добре» захистила дипломну роботу студентка вечірнього відділення Віра Дяченко. Тоді ж таки в сусідній аудиторії дипломну роботу про моральний облік нашого сучасника блискуче захистив випускник заочного відділення Я. Гальперін.

Впевнено і непогано складають не тільки заліки, а й іспити ті, для кого відпочинок розпочнеться з цілини, з омріяної голубої планети.

Попереду — іспити. Найвідповідальніша пора. Ну що ж, дорогі друзі. Як кажуть, ні пуху вам, ні пера. Порадуйте себе і всіх нас зрілими, творчими, справді студентськими відповідями.

Доцент В. ДРОЗОВСЬКИЙ.

НА ЮРИДИЧНОМУ факультеті завершився захист дипломних робіт. Всі випускники витримали це нелегке випробування. Особливо успішно захистилися студенти-вечірники тт. Грегуль, Нестеренко, Зіцер, Ніколаєв та багато інших.

Членами державної екзаменаційної комісії їх дипломні роботи визнані відмінними.

НА ФОТО: Захист дипломних робіт на юридичному факультеті.

ВСЕСОЮЗНА СТУДЕНТСЬКА

ВЕЛИКІ і почесні завдання стоять перед історичною наукою напередодні п'ятдесятиріччя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Серед важливих проблем, розробкою яких займалися історики нашої країни, ведучою є вивчення історії Великого Жовтня. Багатогранною і величною є ця тема. І однією з животрепетних її сторін є революційні традиції, які склалися і загартувалися в боротьбі трудящих нашої країни за владу Рад. Це величезне спадкоємство, яке заповіло нам покоління революційних борців, завжди кличе нас на труд, на подвиг в ім'я Радянської Батьківщини.

В постанові ЦК КПРС від 4 січня 1967 року «Про підготов-

ку до п'ятдесятиріччя Великої Жовтневої соціалістичної революції» підкреслюється необхідність всебічного збагачення революційних традицій нашого суспільства, вказується на те, що підготовка і святкування 50-річчя Великого Жовтня покликані сприяти дальшому розвитку революційних і трудових традицій народів.

Центральний комітет нашої партії особливу увагу звертає на необхідність глибокого вивчення славних традицій соціалістичної революції і виховання молоді в дусі вірності заповітам Леніна, справі Комуністичної партії.

Не випадково тому Перша Всесоюзна наукова студентська конференція, яка недавно закінчила свою роботу в нашому

університеті, була присвячена проблемі: «Революційні традиції Великої Жовтневої соціалістичної революції — могутня зброя комуністичного виховання».

Варто уваги і те, що Всесоюзна наукова студентська конференція по вивченню проблем Великого Жовтня відбулась в Одесі — в місті великих і славних революційних традицій, місті-герої. Це значна подія в науковому житті Одеси.

ТРЬОХДЕННИЙ ФОРУМ МОЛОДИХ ДОСЛІДНИКІВ

НА КОНФЕРЕНЦІЮ прибули представники студентської наукової молоді з крупніших університетських центрів країни, майже зі всіх республік нашої багатонаціональної Батьківщини.

В конференції взяло участь майже триста чоловік. Крім студентів, що приїхали з інших міст нашої країни, в роботі конференції взяли участь також студенти одеських вузів: Інженерно-будівельного, Технологічного інституту ім. Ломоносова, Електротехнічного інституту зв'язку, Вишого інженерно-морського училища та інших.

Програма конференції була насиченою і різнобічною. Вона охопила найрізноманітніші теоретичні і практичні питання поставленої на обговорення проблеми. Це дуже важливо, оскільки лише в тісному поєднанні теорії з практикою можливо правильно вивчити найскладніші питання революційних традицій

Великого Жовтня і наслідувати їх.

На пленарному засіданні з словом привіту до учасників конференції звернулась секретар Одеського обкому Комуністичної партії України Л. В. Гладка. В своєму виступі вона розповіла про завдання виховання радянського студентства на революційних традиціях.

Темі «Революційні традиції і сучасність» була присвячена доповідь заступника секретаря комітету комсомолу нашого університету студента другого курсу історичного факультету Миколи Головатого.

На конференції працювали 4 секції — «Революційні традиції Великого Жовтня», «Революційні традиції — в дії», «Традиції Великого Жовтня в міжнародному революційному і визвольному рухах» та секція «Форми і методи комуністичного виховання молоді на революційних традиціях Жовтня».

Початок. Закінчення на 2 стор.

РАССКАЗ

ПРЫЖОК

ТОМУ утру исполнилось уже шесть лет. В прошедшую ночь, как и в многие ночи до этого, добрый волшебник рассыпал по траве осколки горного ручья.

Принесенный из ущелий, уже без гордой стремительности, без тревожных перекатов, разрушенный, он молчаливо угасал: всходило солнце.

А я не думал об этом. То было утро первых моих соревнований. Помню, первый прыжок удался.

Я изумленно огляделся, стараясь вобрать в себя все: и тишину стадиона, и неяркое солнце, и радость преодоленной высоты, которая казалась мне давно уже знакомой и очень близкой...

Тогда я заболел спортом. По ночам мне снились прыжки, на занятиях я мысленно отрабатывал ритм разбега.

К весне планка поднялась выше. Уже и соревнований было больше.

Но чувство, зародившееся в то утро, не угасало. Тренировался я помногу и хорошо, долго раздумывал над замечаниями тренера и когда чувствовал, что сил уже немного осталось, уходил со стадиона, спокойный и, как мне кажется, чуточку подобревший. Как человек после нужной спорной работы. Наверное потому соревнования казались легкими. И задание, данное тренером, почти всегда выполнялось.

И еще я любил эстафету. То ли потому, что она была только дважды в году, то ли потому, что она проводилась на улицах города, но я ждал этого дня.

Сначала я был мал, позже — другие были сильнее меня, а я лишь держал костюм Лени Ов-

сеенко. Он пробегал свой этап и несколько минут ходил, часто дыша. А я все говорил, что холодно и что может случиться ангина. Он улыбался, говорил «ничего» и трепал меня за волосы.

Я криво улыбался, страдая за себя, радуясь и волнуясь за Леньку... А что было хорошего в эстафете? Шумные люди вдоль трассы, куда изредка выскакивал расшалившийся мальчишка и подражал бегунам, да белая лента финиша, да кубки на столе.

Я, злясь, говорил в пространство кому-то: «Ну, подождите!».

Я хотел быть первым, убоясь, принимать кубок, становиться строгим. Это была моя мечта. Высокая, хрустальная. Я никому о ней не говорил.

Мне все казалось, будто рассказав, я потерял бы что-то. Словно ребенок, разбивший голубое стеклышко, «самое-самое».

И только сегодня, уже будучи студентом, я попал в команду.

Я бежал последний этап, и сделать пришлось немного: разрыв достиг метров 50. Бежал я легко, внутренне улыбаясь и глядя на себя как-бы со стороны.

И вот в цветном, быстром kaleidoscope мелькнуло лицо. Я его не припомнил, только вот глаза. Они говорили о том, что им очень нужна моя победа и о том, что не выиграть я не могу.

Я был первым.

Мне вручали кубок, а я думал о себе, о сегодняшнем дне-празднике и улыбался.

Только уходя, вспомнил я о тех глазах: «Чи они были, почему именно они донесли до

меня мысль о невозможности проигрыша?».

Я спустился с бульвара, пересек Таможенную площадь, поднялся, прошагал сквозь парк и вышел к морю.

Почти отвесные обрывы шли полосами. Это жесткая, прошлогодняя трава мешалась со свежей, только недавно показавшейся и потому очень яркой. Внизу был слышен говор, урчали бульдозеры, светлели, высыхая, глинистые озера. А зыбкое марево над землей уходило далеко...

Начинался туман. Он шел из-за моей спины, обволакивал ботинки и уходил вперед. Откуда он, я не мог понять и все оглядывался вокруг. Еще минут через десять туман стал густеть, набираться белесой мглой и также быстро неслся вперед, к Аркадии, к Фонтану.

Я тоже прибавил шагу и с непонятной тревогой думал: «Откуда он?».

Потом взглянул вверх. Там было свежее весеннее небо и солнце. И понял: истосковавшаяся земля исходила паром, стремясь в жизнь, в майские ветры, в весну. Это было удивительно и ново: густой пар от земли и солнце. Я остановился. Где-то сзади, совсем близко, я услышал разговор. Повернулся. В ботинках со следами свежей, темной земли, два мальчугана шли на рыбалку.

И вспомнил: «Алеша». Его глаза. Сегодня, до начала бега, он мне говорил, что холодно, и что может случиться ангина, а я улыбался, говорил «ничего». И трепал его за волосы.

В. РУСАКОВ,
студент-вечерник биологического факультета.

НА СТАДИОНИ. ПОДРУГИ.

Фотоетюд В. ВІЛЕНСЬКОГО, студента хімічного факультету.

ГАЙНЦ ЕТТЕР

РОСІЙСЬКИЙ ТАНЕЦЬ

Нагонить на мене сум
стара російська мелодія.
Я не можу забути бурлаків на Волзі.
Печаль висить над країною.
Моя гармонія зітхає.
Біля ріки мертві плачуть.
Стояла лавка в березовім гаю —
Як горіла вона, я бачив.
Моя гармонія захлинається,
Володя плеска в долоні...
Я чую нову пісню:
На Волзі — на крилах судна,
Над Росією — тріумфуючі зорі...
Березовий гай заповнюють люди.

МИР ПОВИНЕН БУТИ

Трактори тягнуть в ряд
Плуги й борони
Матір-землю розчісувати
Металлребеннями.

ЗІГФРІД ШПАНТІГ

А по літі вона
Заплітатиме
Колоски золоті й волошки
В свою голову.
А тому на землі
Не має бути війни.
Ні, не бути війні —
Бути миром!

Переклад з німецької мови студентів факультету іноземних мов Ю. НЕГІНА та М. КОЗІЄНКА.

МРІЇ

До тебе доріжку шукав я,
Думками літав на планети,
Тебе я ще зовсім не знаю,
Та знаю і вірю, що є ти.
Що є ти на білому світі,
Хоч досі одна — не зі мною,
Що ти, як росинка в суцвітті,
Й застанешся в серці такою.
І знаю, що будеш зі мною,
Що будем щасливі, як діти,
Пишатись своєю весною,

Що нам даруватиме квіти.
Я бачу тебе на стежині,
Спишу, як весну, привітати,
Почути у співі пташинім
І серце з піснями віддати.
З тобою, навки моєю,
Полину за синее море,
Де сходяться небо з землею
Й цілються з квітами зорі.
До тебе доріжку шукаю,
На ній ти у квітах-промінні,
У співі зеленого гаю,
В чуттях, в їх святому кипінні.

К. СТЕПКО

ЛЕТНЕЕ

Я лежу на траве.
Вширь и вглубь надо мной
Небо звонкое светится весело.
Осторожно журчит
Ручеек в стороне
Колыбельными тихими песнями.
Жесткокрылый кузнечик
Качнул стебелек
И глазами смотрит
огромными.
Я подался к нему,
Он отпрыгнул назад,
Опустился в местечко
укромное.
Ветерок набежал,
Завозился в листе,
Рой пушинок сорвал
с одуванчика,
И коснулись лица

И раскинутых рук
Его легкие, чуткие пальчики.
На пригорке в тени,
Не нарадуясь дню,
Два козленка играют-бодаются.
Я смыкаю глаза —
Нежно веки пригрев,
Солнце ласково мне усмехается.

ЖЕЛАНІЕ

Мне б хотелось окунуться
В тот уют и благодать,
Где, уйдя от гибкой тропки,
Можно новую начать.
Я хотел бы, чтоб на руки
Говор сочных крон резных
Уронил густые звуки
Капель последождевых.

Чтобы шелковые трели,
Рассыпаясь в тишине,
Напряженно замирали,
Как аккорды на струне.
Чтоб мигал из мшистой
цвели
Гриб, приземист и несмел,
И, просеян через зелень,
Луч пятнился и светлел.
Чтобы жолудь перезрелый
Вдруг взорвался сгоряча
И настырно то и дело
Дятел в дерево стучал.
Чтоб сигналила кукушка
Кодом азбуки лесной,
И чтоб выйти мог к опушке
Полным радости сквозной.

О. ДОРОХИН.